

The County Fair as Celebration and Cultural Text

Michael T. Marsden

The Journal of American Culture, Vol. 33, No.1, March 2010, pp. 24 – 29

HỘI CHỢ HẠT – NGÀY HỘI ĂN MỪNG VÀ SỰ KIỆN VĂN HÓA

Michael T. Marsden

Mục đích chính của hội chợ Hạt (**the county fair**) trước nhất nhằm thể hiện tài năng của thế hệ trẻ trong cộng đồng thông qua việc giáo dục, trưng bày và tổ chức thi tài giữa các sản phẩm thú nuôi và cây trồng mà thanh niên tham dự. Xã hội cũng sử dụng hội chợ hạt nhằm tôn vinh những di sản của cộng đồng, mối quan hệ của nó với nông nghiệp, công nghệ, và thương mại, 3 ngành xương sống của nền kinh tế.

(trích từ tuyên bố sứ mệnh của hội chợ Hạt tại Iowa trong bài viết “Tác động Kinh tế của hội chợ khu vực và Hội chợ Hạt tới bang Iowa năm 2007” bởi Hiệp hội hội chợ bang Iowa, phần 1).

Hội chợ Hạt là hình thức hội chợ khác biệt. Hội chợ và những hình thức hội họp của thị trấn nhỏ tận dụng những buổi chiều dài nhàn rỗi, nóng nực khi đã xong vụ mùa, mặt trời lên cao và không có nhiều việc để làm trong lúc chờ ngày thu hoạch. Đó là những sự kiện ngoài trời diễn ra vào lúc người ta thấy đường chân trời thẳng và sắc lẹm đang ở rất gần trước mắt. Đất – giai điệu của cuộc sống hội hè tại vùng quê của Trung Mỹ là biểu tượng của nông nghiệp và tinh thần của nó gắn liền với sự chân thực vĩnh cửu của vùng đất này.

(Pratt và Marling, 1993).

Hội chợ hạt có rất nhiều thứ, từ trò đu quay (Tilt-a-Whirl) tới sự đặc sắc lôi cuốn của bánh rán, với tất cả những trò vui khác.

(Votel, 2007)

Nhưng hội chợ bang có mục đích lôi kéo đám đông với sự xô đẩy, ồn ào và quá nhiều chương trình sự kiện diễn ra.

(Wallace, 1994)

Hội chợ Hạt Brown năm 2009 (Wincosin) mở vào giữa tháng 8 kém hoành tráng hơn những gì được mong đợi cho lần kỉ niệm thứ 100 của hội chợ hạt này. Điều này có lẽ là do sự nhập nhằng trong việc xác định đây có phải là dịp kỉ niệm 100 năm của hội chợ không- vấn đề rõ ràng là chưa được xử lý thỏa đáng bởi những người ghi chép lịch sử của hội chợ.

Michael T. Marsden là chủ nhiệm khoa kiêm phó hiệu trưởng nhà trường, đồng thời là giáo sư môn nghiên cứu tiếng Anh, Mỹ và nghiên cứu truyền thông tại Đại Học College Norbert tại De Pere, WI. Ông cũng là đồng biên tập Tạp chí Phim và Truyền hình nổi tiếng và giáo sư danh dự về văn hóa phổ thông tại Đại học Bowling Green State.

Trong ngày mở đầu hội chợ, việc trưng bày hoa, rau quả, các sản phẩm nghệ thuật, bánh, đồ thủ công, đồ cổ, bao gồm 1 cái bát sử dụng cho lễ rửa tội của một phụ nữ trong suốt thời kì

bão tuyết diễn ra 7 thập niên trước, và thậm chí cả gà, bò và ngựa cũng đều rất cổ xưa. Bia, đồ ăn, gian trưng bày thương mại, khu hàng, gian hàng hội chợ, lái xe chiếm phần lớn diện tích, trở thành điểm nóng từ gần tới bởi tiếng gầm rú và bụi đường của cuộc đua xe ô tô.

Lại một hội chợ nữa của hạt Brown, Wiscosin, và một lần nữa câu chuyện về nông nghiệp và những người trong cuộc tìm kiếm sự quan tâm của những người ngoài cuộc thích vui vẻ, những người đến hội chợ không vì lý do học hỏi mà vì thích vui thú. Một nữ nài đã chuẩn bị giải thích cho bất kì ai quan tâm tới việc con ngựa nhỏ của cô có thể đấu “thoải mái” với bất kì con ngựa cỡ lớn hơn nào. Nhưng không nhiều người lắng nghe – bởi sức hút mạnh mẽ từ những cuộc chơi khác.

Bối cảnh văn hóa nào diễn ra hội chợ hạt Brown? Theo hiệp hội Hội chợ và Trưng bày (IAFE) tại Springfield, Missouri, có xấp xỉ 2,500 hội chợ hạt tổ chức hàng năm tại nước Mỹ (Reagin 44). Sự tồn tại lâu đời của hội chợ hạt tại Mỹ đã tạo thành 1 sự kiện tách biệt. Tuy nhiên chưa tới 3% dân số Mỹ trực tiếp tham gia làm nông (McCarrry và Olson 10)

Hội chợ hạt là ngày hội thu hoạch, nhưng ở cấp độ cộng đồng thì trái ngược với các hội chợ bang với tính địa phương hơn nhiều. Hội chợ cũng là sự thể hiện những mâu thuẫn, sự căng thẳng thông qua một cơ cấu vô hình. Trên hết, hội chợ hạt dành cho những người trong ngành nông và những người ngoài ngành, mang lại những trải nghiệm giác quan, hấp dẫn tới mức tối đa với 5 giác quan của chúng ta, thường là đồng thời. Chúng ta có thể cảm nhận, ngửi, nếm, nghe và nhìn sự hòa trộn của văn hóa đồng quê với văn hóa cộng đồng của hội chợ và khu vui chơi giải trí trong hội chợ. Tại mức độ này hội chợ hạt được cảm nhận một cách đầy đủ. “Những người trong cuộc” mang sản phẩm thu hoạch của họ để được trưng bày và đánh giá, có lẫn cả niềm tự hào của việc hoàn thành sản phẩm và cả sự hồi hộp của việc thi tài. Họ thi đấu với những người hàng xóm, với những người cùng sống trong cộng đồng xã hội. Một số người tới hội chợ để được học về thôn quê. Nhưng nhiều người khác tới để ăn thức ăn tại hội chợ, lái xe, chơi các trò may rủi, hay nếu không thì cũng là để thưởng thức 1 thế giới đảo ngược, nơi lao động biến thành chơi và hoạt động hằng ngày nâng cấp thành những công việc mang tính nghệ thuật.

Tất cả những gì thuộc về hội chợ đều tạo ra thế giới nghệ thuật và sự tinh xảo. “Những người ngoài ngành” đến hội chợ để giải trí theo những cách đơn giản và tăng dần theo số lượng. Hội chợ Hạt thường mời nhóm nhạc rock và nhạc đồng quê tới biểu diễn trong trường hợp nhu cầu doanh số chưa đối lập trực tiếp với mong muốn chia sẻ những giá trị truyền thống.

Những mâu thuẫn đối lập như thế này, theo cách đó, tạo ra sự kết dính gắn kết hội chợ hạt lại với nhau xuyên suốt nhiều thế hệ, mang đến cho khách đến hội chợ cả sự an toàn và cảm đoán, những bài học cũng như sự suy tàn của mùa hạ, sự tinh tế cũng như những gì đời thường được trưng bày. Hội chợ hạt đương thời, như trường hợp hội chợ Hạt Brown (Wiscosin) năm 2008, mời Ted Nugent và Rodney Atkins biểu diễn nhạc đồng quê.

Đáng ngạc nhiên là có rất ít tài trợ từ những tổ chức của Mỹ dành cho hội chợ hạt mặc dù hình thức hội chợ tồn tại lâu đời, phổ biến mang tới những trải nghiệm mang tính giáo dục và giải trí cho hàng triệu người Mỹ mỗi năm. Tuy nhiên, một số công việc chủ đạo đáng được tôn

vinh. Khi hội chợ hạt Mỹ có tiền đề là hội chợ Anh và Châu Âu ở thời Trung cổ, nguồn gốc Mỹ của hội chợ dường như bắt nguồn từ New England trong buổi đầu của thế kỉ 19 (McCarry và Olson 81). Từ những ngày đầu, hội chợ hạt Mỹ có 2 mục đích dành cho Văn hóa Mỹ dưới cái nhìn cân trọng của người Thanh giáo (Puritans)- nhằm giáo dục và giải trí, đặc biệt nhấn mạnh lên tính “giáo dục”. Nói tới hội chợ hạt vào thời kì giữa thế kỉ 19, McCarry và Olson đã viết rằng, “đây đã trở thành sự kiện xã hội của năm tại nông thôn. Hội chợ cho những hộ nông dân lý do hợp pháp về pháp lý và xã hội để nghỉ ngơi, tới thị trấn để hòa cùng và vui vẻ với những người hàng xóm” (17)

Có rất nhiều thách thức xung quanh tính phổ biến của hội chợ hạt đương đại. Lila Perl viết trong cuốn “Hội chợ Mỹ: tất cả những gì về hội chợ Hạt và hội chợ Bang tại Mỹ” rằng chính sức hút của “trải nghiệm trực tiếp và mang tính tham gia” đã hấp dẫn chúng ta tới hội chợ năm này qua năm khác (93). Trong cuốn “Đời sống thường nhật, ngày hội: Tính thẩm mỹ trong Hội chợ Hạt Vùng Trung Tây”, Leslie Prosterman viết rằng mối tương tác xã hội của con người thể hiện đặc trưng ở hội chợ hạt đặc biệt là đối với những “người trong nghề”. Bà cũng viết rằng, “Sự thân thuộc của những sản phẩm trưng bày và cảm nhận thành công gửi gắm trong từng miếng mứt, thạch, móc treo cây và mũi kim cho tôi cảm giác thỏa mãn” (1). Thực hiện nghiên cứu vào cuối những năm 70, đầu những năm 80 của thế kỉ 20, bà đã mở rộng nghiên cứu hội chợ Hạt tại Wisconsin, Illinois, và Nebraska, với tập trung đặc biệt vào vùng trung Đông và phía Bắc của Illinois và vùng phía Nam Wisconsin, phỏng vấn hơn 100 người liên quan tới hội chợ (7). Prosterman rất rõ ràng lý do tại sao bà lại chọn nghiên cứu hội chợ hạt chứ không phải là hội chợ bang “bởi vì hội chợ hạt dường như được tổ chức và sử dụng gần gũi với những cộng đồng nhỏ” (10). Bà nhìn nhận hội chợ hạt như một ví dụ về văn hóa dân gian. Bà cũng nhìn nhận những giá trị cụ thể trong việc vui chơi tại hội chợ Hạt: “Hội chợ hạt tượng trưng cho một thế giới nơi họ muốn tồn tại và thể hiện rõ những quy tắc quản lý, đánh giá, từ đó họ biết họ có đi lệch hướng hay không nhưng đồng thời củng cố tinh thần đoàn kết cùng nhau trong một thế giới đứt gãy và đầy mâu thuẫn” (12).

Vì Prosterman đồng ý rằng một trong những căng thẳng lớn đối với hội chợ hạt là giữa văn hóa dân gian của người trong ngành nông và văn hóa phổ biến chung của những người ngoài ngành. Một căng thẳng chính nữa tất nhiên là giữa nhu cầu tạo doanh thu, giữ để hội chợ hoạt động năm này qua năm khác với nhu cầu muốn thể hiện những giá trị và văn hóa nông thôn. Hai căng thẳng chính này cũng được Krista E. Paulsen bàn tới chi tiết trong bài bình luận mang tiêu đề “Hội chợ như chiến trường: Tính hợp lý, cộng đồng, sự tái hiện của văn hóa Mỹ”.

Prosterman cũng chỉ ra điểm đặc biệt của hội chợ “bằng cách dành thời gian và không gian vì mục đích đặc biệt liên quan tới nhưng tách biệt khỏi cuộc sống đời thường và bằng cách áp dụng những quy trình đúng kiểu (stylized), đánh giá, tái sắp xếp việc trưng bày, làm nổi bật và nhận xét về những trải nghiệm nghề nghiệp hàng ngày về cuộc sống của những người tham gia hội chợ” (16). Paulsen nhìn nhận hội chợ một cách tương tự: “Hội chợ có thể là một cách để cộng đồng xây dựng hình ảnh về lịch sử và văn hóa của mình” (9). Cả Prosterman và Paulsen đều nhất trí nhấn mạnh vai trò của hội chợ hạt trong phát triển sản xuất nội vùng và nông nghiệp, chủ đề

trung tâm của những hội chợ hạt trong vòng 200 năm tại Mỹ. Ngoài ra, Prosterman và Paulsen diễn giải chi tiết hội chợ hạt mang đến “đặc trưng khu vực”, nơi những người trong ngành có thể tìm thấy những quy tắc được thương lượng kỹ càng năm này qua năm khác và nơi mà chỉ có cải tiến khi được số đông tán thành và liên quan tới chuẩn hoàn thiện. Nhiều cải tiến nhanh chóng có thể diễn ra ở những không gian có tính công cộng bao gồm người ngoài và trong ngành, đó là khu vui chơi giải trí của hội chợ và những khu vực xung quanh. Cả Prosterman và Paulsen đều nhìn nhận hội chợ hạt như một sự hỗ trợ phát triển cộng đồng, phát triển cộng đồng toàn diện tập trung đối với những người trong ngành và khả năng mở rộng đối với những người ngoài ngành. Và cả hai đều cho rằng hội chợ hạt đương thời là một nỗ lực nhằm chào mừng truyền thống của thời kì hoàng kim nông nghiệp Mỹ, trong khi đó cũng tìm cách lôi kéo nhiều khán giả tham gia hội chợ, những người có thể chưa bao giờ tham gia bất kì một triển lãm thú nuôi nào.

Nghiên cứu mới đây của Drake Hokanson và Carol Kratz, “Nuôi sạch và trồng tại gia: Hội chợ Hạt tại Mỹ”, đã củng cố những luận điểm chính của Prosterman và Paulsen về tầm quan trọng của hội chợ Hạt trong văn hóa Mỹ chủ yếu thông qua việc sử dụng phỏng vấn miệng mở rộng với những người tham gia hội chợ (**fair participants**) và những người đi hội chợ (**fair goers**). Nghiên cứu của họ là nghiên cứu trong nền văn hóa truyền miệng của hội chợ trong hơn 100 năm nơi cộng đồng và cạnh tranh lẫn lộn, nơi thức ăn và vui thú tạo nên hội chợ, nơi những giá trị thôn quê hàng năm được vật chất hóa đối với cả người trong và ngoài ngành. Thông qua rất nhiều những lời kể phong phú trên khắp mọi miền đất nước, họ lưu trữ những mâu thuẫn và sự đảo ngược hình thành nên hội chợ hạt. Đối với những người tham gia hội chợ mà họ phỏng vấn, máy móc trong vườn là cần thiết, điều này được phản ánh một cách rất hay trong lời nói của một quản lý hội chợ giấu tên tại Missouri, người “Tất cả mọi người đều muốn phát triển, nhưng không ai muốn thay đổi” (158).

Tuần hội chợ được phân chia thành các buổi, những ngày đầu của hội chợ chủ yếu diễn ra trưng bày và đánh giá vào phần lớn các buổi sáng, trong những ngày sau của tuần lễ hội chợ, giải trí diễn ra nhiều hơn, đặc biệt về buổi tối. Đó cũng là cách mà hội chợ hạt Brown diễn ra. Prosterman viết về thời gian hội chợ như thế này: “Tiến trình thời gian là sự liên tục từ những hoạt động có tính chất tham gia, mang tính địa phương và thân thuộc hơn tới những hoạt động bị động, mang tính cộng đồng rộng rãi hơn, như xem biểu diễn....Những người đi hội chợ vượt qua ranh giới thời gian. Cơ cấu của tuần lễ hội chợ liên quan tới cơ cấu của ngày hội chợ. Thời gian vui vẻ cao điểm luân phiên với thời gian thư giãn. Quy tắc này tiết lộ một sự tăng và giảm nhẹ nhàng của hoạt động trong ngày và trong tuần”(21). Như Prosterman chỉ ra rằng, người trong ngành nông tận dụng thời gian nhàn rỗi mỗi ngày để thăm những người cùng nghề tại những nơi suông sã thân thuộc bởi vì bản chất xã hội của hội chợ hạt là đặc biệt quan trọng đối với họ.

Sự cân bằng giữa thông lệ và phát minh trong hội chợ hạt mang lại những lợi ích đặc biệt. Prosterman viết rằng: “Không gian thí nghiệm nằm trên những ranh giới, nhưng trung tâm của các phần này và những đối cực giữa máy móc và động vật thì vẫn không bị xâm phạm (33).”

Khía cạnh nội vùng và nông nghiệp của hội chợ hạt được cập nhật hàng năm quá ít, nhưng chúng vẫn thống nhất về mặt lịch sử. Khía cạnh vui chơi của hội chợ, tuy nhiên, có thể cải tiến và không theo truyền thống giống như vấn đề giao thông.

Không có gì tại hội chợ hạt là không được lên kế hoạch, ít nhất là đều có mục đích. Lộ trình được bày sẵn, được định đoạt và có thể đoán trước được. Đua xe hội chợ có vẻ nguy hiểm và không an toàn nhưng trên thực tế chúng được sắp đặt để an toàn. Prosterman ám chỉ điều này bằng việc chỉ ra tính hai mặt của trật tự trong hội chợ hạt: “Trật tự được sắp xếp với việc không có mục tiêu dường như là sự tách biệt khác giữa khu vực đánh giá trưng bày của hội chợ và những cuộc hội hè” (39). Chính cơ cấu và tính trật tự của ban ngày với tính mất trật tự do những trò giải trí của ban đêm đã tạo dựng và duy trì căng thẳng chủ đạo.

Trong khi có những nhân tố chính trị và thương mại rõ ràng về hội chợ hạt đương thời, như Prosterman đã chỉ ra hội chợ hạt tồn tại bởi vì nó giữ được cân bằng giữa “tính giải trí và phát triển nông nghiệp” (53). Điều này rõ ràng là đúng với hội chợ hạt Brown những năm gần đây. Từ những năm 1940 tới những năm 1970, hội chợ hạt này đã trải qua sự sụt giảm nghiêm trọng về mặt số lượng người tham gia (55). Do không có biện pháp cải tiến đáp ứng nhu cầu và giá trị giải trí ngày càng cao, nhiều hội chợ hạt đã gặp khó khăn và bị nợ nần, bởi không thu hút được lượng lớn người tham gia từ những thành phố lân cận.

Khi tính thẩm mỹ của việc đánh giá thể hiện sự phức tạp của hội chợ hạt vượt quá phạm vi của bài viết này, chuẩn hội chợ là một cách củng cố những ý nghĩa hiện tại của những gì có thể chấp nhận được với cộng đồng và vì vậy định hướng những nỗ lực tương lai trong lĩnh vực nông nghiệp và nghệ thuật nội vùng (Prosterman 165, 170, 178). Quá trình này không phải 1 trong những nỗ lực nhằm đạt được sự hoàn hảo, mà là 1 trong những nỗ lực để hiểu và áp dụng những chuẩn mực chung, từ đó vận hành tốt trong cộng đồng. Tuy nhiên trong phạm vi chuẩn mực cộng đồng, có những điểm sáng của các cá nhân từ chối việc bị chế ngự và điều này tác động ngược lại, tạo ra hứng khởi và đam mê (149)

Prosterman bảo vệ giá trị mỹ học của hội chợ hạt theo cách này: “Hội chợ là nghệ thuật: nó trình diễn nghệ thuật, bao gồm những quy tắc mỹ học, và hoạt động như một diễn đàn phát triển mỹ học” (198).

Câu nói kết thúc của Prosterman về hội chợ hạt khi gần kết cuốn sách của mình đã tạo nên cơ sở cho nghiên cứu trường hợp cụ thể của hội chợ hạt Brown năm 2008 và 2009: “Hội chợ bao gồm những sự kiện khác, như hòa nhạc, các loại hình biểu diễn, đua, nhảy, giải trí, lái xe, ăn uống, thi đấu và giao tiếp xã hội. Hội chợ cũng tự mình tách khỏi cuộc sống thường nhật. Nó diễn ra mỗi năm một lần, trong khoảng thời gian cụ thể tại một địa điểm cụ thể. Hội chợ tạo ra 1 thế giới riêng biệt với những luật lệ, con người và mục đích riêng của nó. Nó sở hữu một đặc điểm dễ nhận biết đặc biệt của “hội chợ”. Đặc điểm này sắp xếp cuộc sống theo cách rất riêng khác biệt với cuộc sống đời thường, tuy nhiên những nhân tố cấu thành nên cuộc sống thì cũng tương tự như thế giới rộng lớn bên ngoài. Hội chợ kết hợp những nhân tố của đời sống kinh tế xã hội với vui chơi, tái tạo mô hình vẫn tồn tại thường xuyên” (192).

Hội chợ hạt Brown năm 2009 được mong đợi sẽ tổ chức kỉ niệm 100 năm tuổi, một mốc đánh dấu chưa được thiết lập chính thức, tại dọc bờ sông Fox. Chuẩn bị cho chuyến thăm của tôi tới hội chợ hạt Brown năm 2008 và 2009, tôi tới gặp Dick Koltz, chủ tịch hội đồng quản lý hội chợ hạt Brown. Theo Koltz, hội chợ hạt là “đỉnh điểm của mùa hè và là niềm vui thú cuối cùng trước khi trở lại trường học” (Phỏng vấn ngày 23 tháng 7 năm 2008 tại De Pere, Wisconsin). Theo Koltz, hội chợ hạt là tất cả những điều đơn giản nhất và học cách thưởng thức chúng. Hội đồng quản lý hội chợ mà ông làm được thành lập năm 2003 và nhiều người yêu cầu ông “mang hội chợ ngay trước trở về”.

Với Dick Koltz một hội chợ thành công cần phải là một dự án cộng đồng và ông không muốn tuyển những người theo chủ nghĩa cá nhân “tôi” mà là những người theo chủ nghĩa tập thể “chúng ta” làm việc cho hội chợ hàng năm. Theo quan điểm của ông, ngày càng nhiều người quan tâm tới hội chợ hạt giữ được sự gắn gũi với cộng đồng. Như ông thừa nhận, mục đích của hội chợ hạt đã thay đổi từ việc nông dân thi tài vụ thu hoạch và thú nuôi của mình tới việc nông dân dạy cho những người thành phố hiểu thêm về cuộc sống nông thôn. Ông cũng thừa nhận rằng, đã có sự thay đổi trong tầm quan trọng của hội chợ hạt trong việc đem lại giải trí, đặc biệt là phải có giải trí tâm cỡ để có thể tồn tại và duy trì. Hội chợ hạt Brown gần như sắp bị diệt vong ngay trước khi hội đồng quản lý hội chợ đường thời tiếp quản năm 2003. Tình trạng nợ nần tài chính và hội chợ hạt Brown phải tự trang trải tiền tổ chức sự kiện hàng năm, không giống như trong quá khứ họ có thể nhận được hỗ trợ từ hạt và những cơ quan khác của chính phủ cũng như từ những tổ chức, cá nhân.

Chuyến thăm Hội chợ hạt Brown năm 2008 và 2009 đã cho thấy rõ ràng rằng có hai hội chợ hạt – một dành cho những người trong ngành nông và một dành cho những người ngoài ngành, theo như gợi ý của những học giả khác. Người trong ngành trồng vụ mùa và thú nuôi và được đánh giá theo tiêu chí được thiết lập bởi người trong ngành và phổ biến với người trong ngành, ở một mức độ nào đó những tiêu chí này có thể được chia sẻ với người ngoài ngành thông qua việc học hỏi. Nhưng quá trình đánh giá diễn ra tại Hội chợ hạt Brown, giống như hội chợ ở những hạt khác, đôi khi phần lớn không có mặt những người ngoài ngành. Tiêu chuẩn đánh giá không được công khai đối với những người ngoài ngành trước buổi đánh giá, như một phần của quá trình đánh giá.

Khu trưng bày chính của hội chợ chào đón với tất cả các cuộc thi tài. Người ta hiểu rằng mọi người ở hội chợ hạt đều muốn buổi đánh giá diễn ra cởi mở đối với tất cả những ai muốn tham gia. Điều này dẫn tới việc trưng bày đa dạng sản phẩm và chất lượng không tương xứng với phần thưởng. Đối với một hội chợ hạt những ai tham gia đều là người chiến thắng.

Trưng bày thú nuôi rất đa dạng, nhưng đi trệch mục đích chính. Mục tiêu chính là giáo dục về đời sống nông thôn có vẻ như bị coi nhẹ tại hội chợ hạt Brown, thay vào đó là các sự kiện như buổi biểu diễn phương Tây, Hội trại thợ đốn gỗ của Mỹ, Nghệ thuật tạo hình trên gỗ, biểu diễn ảo thuật, đua lợn..vân vân..Những giá trị nghề nông dường như bị để lại phía sau vì quá nhiều các hình thức giải trí khác được ưa chuộng hơn.

Nghịch lý của hội chợ hạt đương thời là nó phải giải trí để tồn tại và giáo dục bất kì khi nào có thể. Ngoài cuộc đua Vô địch Supercross, thi kéo xe truyền thống, thi đua ngựa chuyên nghiệp, đua ô tô, hội chợ hạt Brown còn có cả biểu diễn nhạc đồng quê và nhạc rock. Nhạc rock và nhạc đồng quê diễn ra trên cùng sân khấu tại thời điểm khác nhau về đêm với số lượng khán giả khác nhau.

Chủ tịch hội đồng Hội chợ, Dick Koltz, rất tự hào vì năm 2008 đã thu hút cuộc đua 2Xtreme Capriolo, một cuộc đua khởi nguồn tại vương quốc Anh, có 9 cuộc đua như thế này trên thế giới và chỉ có 1 diễn ra ở Mỹ. Cuộc đua có 8 người bay trên không trung cách mặt đất 165 feet, xoay 360 độ với vận tốc 70 dặm/h, tạo ra lực hút 4.5g trong 1.2 giây (Green Bay Press Gazette ngày 15/8/2008). Giống như cuộc đua huyền thoại Ferris Wheel đã giúp cứu hội chợ Thế giới Chicago năm 1893, Dick Koltz hy vọng rằng cuộc đua 2Xtreme sẽ là điểm sáng của hội chợ và đúng thực là như vậy.

Nhưng những gì hội chợ hạt Brown không làm nổi bật được chính là cuộc sống nông thôn của hạt Brown. Khó có thể tìm được tính chất giáo dục nào được hội chợ định hướng. Nhưng giải trí thì có thể thấy ở khắp mọi nơi. Greta Pratt và Karal Ann Marling ghi trong bài báo về Nghệ thuật Mỹ khoảng 15 năm trước rằng: “Tại hội chợ hay các buổi lễ hội, trong sự đối lập giữa già và trẻ, giữa chúng tôi và họ có những lúc căng thẳng và yên bình, có khi bỗng nhiên vui thú và tức giận là tất cả những gì đáng để ăn mừng” (30). Tại hội chợ hạt County năm 2008 và 2009, quá nhiều người đi hội chợ từ chối những đối lập giữa người trẻ và người già, giữa chúng tôi với bọn họ...bởi vì không gian bị chia cắt quá nhiều. Một cách lý tưởng, Sue roeck được trích lời trong bài viết của Misty Reagin về Thành phố và Hạt của Mỹ, một hội chợ “tạo môi trường để kể chuyện về hạt đó – về con người, nền kinh tế và những cơ hội giáo dục và vui chơi giải trí” (44). Không may là, mặc cho những ý tưởng tốt đẹp của Dick Koltz và thành viên hội đồng hội chợ Hạt Brown, những dự định này không xảy ra đối với phần lớn những người tham gia hội chợ và nhiều hội chợ hạt khác trên khắp đất nước.

Hội chợ hạt Brown nếu nó tồn tại trong 100 năm tới thì sẽ tiếp tục tồn tại mâu thuẫn giữa văn hóa dân gian của vùng nông thôn Wisconsin và văn hóa chung của những ngày lễ hội Mỹ, giữa mong muốn kỷ niệm những di sản nông nghiệp Mỹ với việc tổ chức giải trí của thành phố, giữa những luật lệ quy trình của người trong ngành để được thừa nhận cho thành quả lao động và sáng tạo của họ với hành vi không được định hướng của người ngoài ngành trong việc tìm kiếm vui thú giải trí giác quan, giữa ước muốn giáo dục và sự cần thiết của giải trí. Một số học giả chỉ ra rằng, hội chợ là nơi đặc biệt, nơi hàng năm diễn ra sự biến chuyển, những khu nhà và đất trống trở nên ngập đầy con người và vật nuôi cũng như tình hàng xóm và sự hứng khởi của những người nông dân tham gia hội chợ. Nhưng với những người ngoài ngành, những người khách, hội chợ cũng được chuyển đổi nhưng lại theo cách trở thành một sân chơi khổng lồ. Người trong nghề ăn mừng mùa thu hoạch với những giá trị hữu hình nông thôn thông qua sản phẩm nghệ thuật và thủ công, những vật nuôi và sản phẩm nông nghiệp được chăm sóc cẩn thận. Người ngoài ngành thì vui vẻ tận hưởng các trò chơi, đua xe, ăn uống và giải trí. Sự cân bằng dường như dịch chuyển hàng năm theo hướng giải trí nhiều hơn là giáo dục.

Nếu hội chợ Hạt Brown nổi riêng và hội chợ hạt nói chung, tồn tại trong vòng 100 năm tới, họ phải tìm cách và duy trì sự cân bằng giữa hai vấn đề giải trí và giáo dục. Hội chợ hạt của Mỹ đã có lịch sử 200 năm tuổi. Tương lai của hội chợ sẽ có thể bị hòa trộn với truyền thống lễ hội nếu những giá trị và mỹ học nông thôn không được thể hiện một cách rõ ràng và sáng tạo. Lịch sử của hội chợ Mỹ sẽ thiết kế hội chợ hạt thành công trong tương lai nếu như truyền thống của quá khứ được thể hiện sinh động và hấp dẫn hơn với những người trong và ngoài ngành.

Ghi chú:

1. Tác giả muốn gửi lời cảm ơn tới Sally Hansen, thư viện trưởng của dịch vụ Cộng đồng tại Thư viện Đại học St.Norbert, vì sự giúp đỡ tận tình của bà trong quá trình thực hiện nghiên cứu này.

Works Cited

“Economic Impact of County and Regional Fairs on the State of Iowa in 2007.” 1 Dec. 2007 Association of Iowa Fairs. <http://www.iowafairs.com/aif-economic-impact.php>.

Hokanson, Drake, and Carol Kratz. *Purebred & Homegrown: America's County Fairs*. Madison, WI: U of Wisconsin P, 2008.

Koltz, Dick. Personal interview. 23 July 2008.

McCarry, John, and Randy Olson. *County Fairs: Where America Meets*. Washington, DC: National Geographic Society, 1997.

McCoy, Corinthia. “Thrills 2 the Extreme.” *Green Bay Press Gazette* 15 Aug. 2008, p. 1.

Paulson, Krista E. “Fairgrounds as Battlegrounds: Rationality, Community and the Reproduction of an American Cultural Institution.” Diss. University of California, Santa Barbara, July 2000.

Perl, Lila. *America Goes to the Fair: All About State and County Fairs in the USA*. New York: William Morrow and Company, 1974.

Pratt, Greta, and Karal Ann Marling. “Fairs: A Fixed Point on the Turning Wheel of Time.” *American Art* 7.2 (Spring 1993): 22–31.

Prosterman, Leslie. *Ordinary Life, Festival Days: Aesthetics in the Midwestern County Fair*. Washington, DC: Smithsonian Institution Press, 1995.

Reagin, Misty. “A Fair to Remember.” *American City & County March* 2002, 117, 44.

Votel, Jay. “Tradition Still a Winner at Good Ol’ County Fair: Keeping it Country Difficult with Urbanization.” *Washington Weekend. The Washington Times* 2 Aug. 2007, p. M12.

Wallace, David Foster. “Ticket To The Fair.” *Harper’s Magazine* July 1994, 289, 1730: 20.